

POV er et uafhængigt non-profit medie, der er åbent for alle og støttet af vores læsere.

Vi vil ikke lukke vores indhold inde bag en betalingsmur.

Hvis du har mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb, kan du hjælpe os med fortsat at udkomme.

Det kan du nemt og direkte med Visa eller Mastercard ved at klikke her:

50 kr./md.

100 kr./md.

POV. INTERNATIONAL
NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGEBREV HVER FREDAG

Lazzaro den Lykkelige – en art mirakuløs realisme, nærmest dokumentarisk men stadig uvirkelig

af Frederik Bojer Bové

Publiceret 04/05/2019 i Film/Kultur

FILM // ANMELDELSE – Selvom Alice Rohrwachers *Lazzaro den Lykkelige* ikke er helt lige så stærk som hendes

film med fascinerende store armbevægelser, men som imponerer med et væld af små detaljer.

Det var et helt specifikt billede, der fik mig overbevist om, at *Lazzaro den Lykkelige* nok skulle blive en god film. I filmens første scene er vi ude på landet, hjemme hos en stor familie, der åbenbart kun har en enkelt elpære. Ude foran deres vindue står en ung mand og synger for en af døtrene. Alle inviteres indenfor, og det er først her, at vi introduceres til Lazzaro, som står lidt i baggrunden, bærer ting frem og tilbage. Der går et par klip, før kameraet bliver hos ham, og så sker der noget magisk: Han går hen til kameraet, klar til sit close-up, men i stedet stiller han sig ind foran – ind mellem kamera og elpære. En

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Lazzaro den Lykkelige bygger på virkelige begivenheder. I det lille område Inviolata bor en stor gruppe bønder og arbejder under nærmest feudale forhold for den grådige grevinde de Luna. At de feudale regler er afskaffet, og at hun på det groveste udnytter dem, det aner bønderne i det isolerede samfund intet om. Men ind fra byen kommer grevindens smarte søn Tancredi, der hader det stillestående landliv. Han konspirerer med den godhjertede Lazzaro om at fingere sin egen bortførelse. Det betyder dog i sidste ende opmærksomhed fra politiet, der rusker godt op i forholdene, og sætter filmen op til en fabulerende eventyrlig anden halvdel, der foregår tyve år efter.

LAZZARO DEN LYKKELIGE - i biograferne 2. ...

Her er en virkelig mærkelig pointe fra filmens pressemateriale: Det er som sagt en virkelig historie med de stakkels bønder, der blev holdt fast i fortiden, men de virkelige regelændringer, som de ikke blev informeret om, kom først i 1983. Den fornemmelse af et evigt Italien indkapslet i en lille dal, det er blot Italien fra 1983. Og filmens første

endnu vigtigere pointe: At Italien *i sig selv* er et land fanget udenfor tid.

Der er virkelig mange tidslige lag i den her film. Der er halvfemsernes Italien, med elementer af firsernes Italien fanget deri. Der er senere hen nutidens Italien, der besøges af folk fra halvfemsernes Italien. Og så er der en dyrkelse af det mytologiske og nærmest evige: Det feudale, det religiøse. At grevindens søn f.eks. hedder Tancredi og opfører sig lidt som en anden ridder. Lazzaro selv, en godmodig og lidt tilbagestående stor ung mand, en ‘holy fool’, eller en art Kristus-figur.

Alice Rohrwacher er først og fremmest helt eminent til at skabe den

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Lazzaro den Lykkelige er Rohrwachers tredje num eller to, der hver især havde en art religiøsitet som tema. I *Corpo Celeste* fra 2011 fulgte vi en ung pige, der forberedte sig på sin første altergang. Hendes pubertetskrop og hendes menstruationsblod blev sammenstillet med Jesu Kristi legeme og blod, på en måde der gjorde det simpleste sakralt. Gennembruddet *Miraklerne*, der vandt Juryens Store Pris på Cannes i 2014, og som blev distribueret i Danmark året efter, havde også en religiøs titel, men her var religion blevet til noget kitchet og populistisk: Titlen henviste til et tv-program kaldet ‘Landets Mirakler’, der mest dyrkede det mirakuløse ved at ikklæde lokalbefolkningen etruskerkostumer af plast.

Rohrwacher dyrker udkants-Italien, og hun forstår at få det normale til at virke helligt, både ved hjælp af kameraet – igen, Lazzaros nakke i modlys! – men også nogle gange via lidt større armbevægelser. I *Corpo Celeste* spørges hovedpersonen på et tidspunkt, om hun vil se et mirakel og ser derefter en regnorm, der vrider sig. *Lazzaro den Lykkelige* er imidlertid den første af hendes film, der virker decideret mirakuløs, hvor det overnaturlige viser sig, tiden går i stå, og orgelmusik svæver væk på vinden. Det er en naturlig udvikling, men et par af de meget demonstrative sære ting, som f.eks. en hel masse, der involverer en ulv, bliver en smule søgt, og jeg kan frygte, det kommer til at skygge for alle de vidunderlige små detaljer.

Detaljerne

Filmen er ikke bare optaget *on location* et par steder, nej, store dele af Italien er stykket sammen til en art ur-italiensk hele. Landscenerne er optaget forskellige steder i Umbria i det centrale Italien, mens byscenerne er optaget i de nordlige byer Milano, Torino, samt i

“

Fantastisk casting og fantastisk location scouting. Og så kombineret med en fotograf der formår at gøre det hele ikonisk. [...] *Lazzaro den Lykkelige* er fantastisk, fordi hvert enkelt element har så meget i sig.

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

bl.a. Justin Bieber. Det er godt set at caste en popstjerne som den unge greve, han har den selvbevidste fändenivoldskhed, og hans blege hår får ham nærmest til at ligne en Targaryen (en prins i Game of Thrones).

Fantastisk casting og fantastisk *location scouting*. Og så kombineret med en fotograf der formår at gøre det hele ikonisk.

Man bør nævne Hélène Louvart, Rohrwachers faste fotograf, der igen gør det ganske fortrinligt. Ofte er karaktererne filmet i frøperspektiv, for at de for alvor kan se imponerende ud, og det virker selvfølgelig fantastisk med Tancredi, men også af den lille dreng Pippo, der virker til at være for ung til at spille skuespil, bliver der taget nogle fornemme billeder.

beton. *Lazzaro den Lykkelige* er fantastisk, fordi hvert enkelt element har så meget i sig.

Neo-neo-neo

Alice Rohrwachers film er de største eksempler på en italiensk bølge af, hvad man med et vink til Latinamerika kunne kalde for en art mirakuløs realisme, nærmest dokumentarisk men stadig uvirkelig. Tidligere herhjemme har vi f.eks. set den nyklassiske dokumentar *Le Quattro Volte* af Michelangelo Frammartino, og på PIX og DOX har det også piblet frem med små sære italienske hybrider som f.eks. Pietro Marcellos *Lost and Beautiful*, hvor en bøffel fortalte fra et *Commedia*

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

‘Dreams and fables, though imaginary, should tell the truth.’

Det er en stil, der ofte vender tilbage i italiensk film, der synes at svinge mellem realisme og stilistik. Så var der neorealismen i fyrrerne, som blev til Viscontisk og Fellinisk barok i halvtredserne og tresserne, men så kom der en modreaktion i halvfjerdserne med film som *Min Fader*, *Min Herre* af Taviani-brødrene og *Træskotræet* af Ermanno Olmi. Især denne lidt drømmende halvfjerdsrealisme har en del til fælles med Rohrwacher. Men hun trækker det fabulerende endnu længere ud.

Der blev sagt en rigtig god ting i *Lost and Beautiful*, som jeg sørgede for at få skrevet ned: *‘Dreams and fables, though imaginary, should tell the truth.’*

Det er måske især det, som Rohrwacher er så eminent til, at stykke elementer af Italien sammen til et drømmende, fabulerende, imaginært hele, som bare stadigvæk føles så imponerende *ægte*.

Foto: Camera Film

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

epoke

eksperiment

**et splidskabende
selvmål fra en
levebrødspolitik
er**

FREDERIK BOJER BOVÉ

SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.

S T Ø T P O V

POV har ikke nogen betalingsmur, men vi har brug for støtte fra vores læsere.

Støt POV som abonnent

Har du mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb på 25, 50, eller 100 kr., kan du gøre det direkte med Visa eller Mastercard.

Det er nemt og hurtigt, og aftalen kan opsiges med øjeblikkelig virkning.